

under legale Former, alenstund det er notorisk, at Tiendevederlagets Inddrivelse idetmindste for et Aar har Fortrinsret for alle Creditorer blot med Undtagelse af Nationalbankrenten og de kongelige Skatter og Afgifter. Naar Statskassen i sine Krav til Hartkornet og Communerne i deres mangehaande Krav til samme vide at rette sig efter Hartkornets Fordeling efter de flete Udskiftninger, uden at deraf er sporet nogen synderlig Ulempe, finder jeg det noget paafaldende, at Tiendebeierne ikke meget godt kunne gaae den samme Vej; thi jeg kjender ikke noget Monopol, hvorefter de i saa Henseende skulde staae høiere end enten Statskassen eller Communerne. Seg vil indrømme, at det vil volde dem noget mere Uleilighed at opkræve Tiendevederlaget hos flere end Een, men det Samme er jo ogsaa Tilfældet med Statskassen og Communerne, naar de skulde høre deres Afgifter. At der vil fremstaae megen Uregelmæssighed, dersom den nuværende Tingenes Tilstand bliver bestaaende, saaledes at Hovedparcellisten skal hæfte for hele Tiendevederlaget af alt det Hartkorn, der tidligere har tilhørt en Gaard, er vist ikke vanskeligt at godtgjøre. Seg sætter det Tilfælde, at en tiendepligtig Gaard oprindelig har haft 20 Tønder Hartkorn, men at den, efterat Tiendeforeningen er kommen istand og er bleven confirmeret, er udskiftet saaledes, at Hovedparcellen har beholdt 10 Tønder, medens de andre 10 Tønder ere blevne solgte enten til Naboer eller Andre, saa vil det jo være Hovedparcellens Eier, der hæfter for hele Tiendevederlaget for de 20 Tdr. Hartkorn, naturligtviis mod Regres til hos Lodseierne at inddrive den Deel, der maatte falde paa dem, men derved bliver han jo, som den høitærede Indenrigsminister meget rigtig og træffende udtrykte sig, gjort til en Slags Oppebørselsbetjent for Tiendetageren. Han maa ogsaa ofte staae i Forskud for en eller anden Parcellist, der ikke pæblikkelig kan betale, og alt dette maa han udføre uden allerminste Vederlag. Nu sætter jeg imidlertid det Tilfælde, at denne Hovedparcellist med sine 10 Tønder Hartkorn atter udskifter sin Hovedparcel saaledes, at den synker ned til 2 Tdr., paa hem skal saa Tiendebyrden for de 20 Tdr. Hartkorn hvile?

skal den fordeles paa de forskjellige Parcellister, der fremkomme efter den sidste Udskiftning, eller skal den blive hvilende paa den Hovedparcel, der nu er sunket ned til 2 Tdr. Hartkorn? Seg maa jo antage det Sidste, men derved vilde jo den Tilstand, hvori den ulykkelige Parcellist, om jeg maa betegne ham saaledes, kommer, blive endnu utaaleligere, og jeg tør maaskee ogsaa bemærke, at Tiendevederlaget for 20 Tdr. Hartkorn ikke var saa ganske sikkert i en Eiendom paa 2 Tdr. Hartkorn, hvorfor Enden vilde blive, at Tiendebeieren alligevel tilsidst kom til at holde sig til Parcellisterne, og saa var jo hele dette Forhold omkastet i dette Tilfælde. Det ærede Udvalg har tillige paabe- raabt sig, at Eierne af Tienderne ved Kjøbet have taget Hensyn til denne Ret, denne Forbeel, som den kaldes, hvorfor det ikke vil være ganske rigtigt at berøbe dem den, men dertil skal jeg kun ganske kortelig svaare, at dersom der skulde gives et saadant Hensyn nogen overveien- de Indflydelse, vilde mangfoldige af de Reformere, som vi have modtaget og ere glade ved, ikke kunne være traadt i Live, og mange af dem, vi vente, ville aldeles udeblive. Naar det hele samlede Udvalg endelig har været bange for, at det, naar man ophævede Forordningen af 25de Juni 1810 § 8, vilde virke hemmende paa Gjennemførelsen af den hele Ordning, som Lovudkastet tilsigter, saa maa jeg tilstaae, at jeg ikke nærer den Frygt. For mig staaer Sagen saaledes, at dersom Udcastet virkelig ved den nye Ordning, der er paatænkt, byder Tiendebeieren et Gode, hvad jeg anseer for utvivlsomt, saa vil den fornuftige og besindige Tiendebeier vist vide at træffe Balget mellem de to Ting, den ene, som jeg maa betragte som et positivt Gode, nemlig den nyere Ordning, og den anden, som jeg virkelig ikke kan kalde andet end en imaginair Ret, der ikke har nogen egentlig Betydning. I Henhold til de af mig her ansførte Grunde skal jeg idetmindste til jeg bliver bedre oplyst, stemme for, at den første Deel af Udcastets § 7 maa blive staaende og altsaa mod Udvalgets Indstilling i dette Punkt.

Formanden: Seg maa gjøre den ærede Landssthingsmand opmærksom paa, at der ikke